¹Saul aber redete mit seinem Sohn Jonathan und mit allen seinen Knechten, daß sie David sollten töten. Aber Jonathan, Sauls Sohn, hatte David sehr lieb²und verkündigte es ihm und sprach: Mein Vater Saul trachtet darnach, daß er dich töte. Nun, so bewahre dich morgen und bleib verborgen und verstecke dich. 3Ich will aber herausgehen und neben meinem Vater stehen auf dem Felde, da du bist, und von dir mit meinem Vater reden: und was ich sehe, will ich dir kundtun. 4Und Ionathan redete das Beste von David mit seinem Vater Saul und sprach zu ihm: Es versündige sich der König nicht an seinem Knecht David; denn er hat keine Sünde wider dich getan, und sein Tun ist dir sehr nütze, und er hat sein Leben in seine Hand gesetzt und schlug den Philister, und der HERR tat ein großes Heil dem ganzen Israel. Das hast du gesehen und dich des gefreut. Warum willst du dich denn an unschuldigem Blut versündigen, daß du David ohne Ursache tötest? Da gehorchte Saul der Stimme Jonathans und schwur: So wahr der HERR lebt, er soll nicht sterben!⁷Da rief Jonathan David und sagte ihm alle diese Worte und brachte ihn zu Saul, daß er zu ihm war wie zuvor. Es erhob sich aber wieder ein Streit, und David zog aus und stritt wider die Philister und tat eine große Schlacht, daß sie vor ihm flohen. Aber der böse Geist vom HERRN kam über Saul, und er saß in seinem Hause und hatte einen Spieß in seiner Hand; David aber spielte auf den Saiten mit der Hand. 10 Und Saul trachtete, David mit dem Spieß an die Wand zu spießen. Er aber riß sich von Saul, und der

ُوكَلَّمَ شَاوُلُ يُونَاثَانَ ابْنَهُ وَجَمِيعَ عَبيدِهِ أَنْ يَقْتُلُوا ا دَاوُدَ. ۚ وَأَمَّا يُونَاتَانُ بْنُ شَاوُلَ فَسُرَّ بِدَاوُدَ جِدّاً. فَأَخْبَرَ يُونَاتَانُ دَاوُدَ، شَاوُلُ أَبِي مُلْتَمِسٌ قَتْلَكَ، وَالآنَ فَاحْتَفِظْ عَلَى نَفْسِكَ إِلَى الصَّبَاحِ وَأُقِمْ فِي خُفْيَةِ وَاخْتَبِيُّ. ۗ وَأُتَا أُخْرُجُ وَأَقِفُ بَحَانِبِ أَبِي فِي الْحَقْلِ الَّذِي أَنْتَ فِيهِ، وَأَكَلَـمُ أبي عَنْكَ، وَأَرَى مَاذَا يَصِيرُ وَأَخْبِرُكَ. ۗ وَتَكَلَّمَ يُونَاثَانُ عَنْ دَاوُدَ حَسَناً مَعَ شَاوُلَ أَبِيهِ وَقَالَ لَهُ، لاَ يُخْطئ الْمَلِكُ إِلَى عَبْده دَاوُدَ، لأَنَّهُ لَمْ يُخْطئْ إِلَيْكَ، وَلأَنَّ أُعْمَالَهُ حَسَنَةٌ لَكَ جِدّاً. ۚ فَإِنَّهُ وَضَعَ نَفْسَهُ بِيَدِهِ وَقَتَلَ الْفِلِسْطِينِيَّ فَصَنَعَ الرَّبُّ خَلَاصاً عَظِيماً لِجَمِيعِ إِسْرَائِيلَ. أَنْتَ رَأَيْتَ وَفَرِحْتَ. فَلِمَاذَا تُخْطِئُ إِلَى دَم بَرِيءٍ بِقَتْلِ دَاوُدَ بِلاَ سَبَبٍ. ُ فَسَمِعَ شَاوُلُ لِصَوْتِ يُونَاثَانَ، وَحَلَفَ شَاوُلُ، حَيُّ هُوَ الرَّبُّ لاَ يُقْتَلُ. ۖ فَدَعَا يُونَاثَانُ دَاوُدَ وَأَخْبَرَهُ بِجَمِيعِ هَذَا الْكَلاَمِ. ثُمَّ جَاءَ يُونَاثَانُ بِدَاوُدَ إِلَى شَاوُلَ فَكَانَ أَمَامَهُ كَأَمْسَ وَمَا قَبْلَهُ. ْوَعَادَتِ الْحَرْبُ تَحْدُثُ، فَخَـرَجَ دَاوُدُ وَحَـارًبَ الْفلسْطينيِّينَ وَضَرَبَهُمْ ضَرْبَـةً عَظيمَةً فَهَرَبُوا مِنْ أَمَامِهِ. وَكَانَ الرُّوحُ الرَّديءُ مِنْ قَبَلِ الرَّبِّ عَلَى شَاوُلَ وَهُوَ جَالِسٌ فِي بَيْتِهِ وَرُمْحُهُ بِيَده، وَكَانَ دَاوُدُ يَطْرِبُ بِالْيَدِ.¹⁰فَالْتَمَسَ شَاوُلُ أَنْ يَطْعَنَ دَاوُدَ بِالرُّمْحِ حَتَّى إِلَى الْحَائِطِ، فَفَرَّ مِنْ أَمَامِ شَاوُلَ فَضَرَبَ الرُّمْــَحَ إِلَــيَ الْحَائــط. فَهَــرَتَ دَاوُذُ وَنَحَــا تِلْـ اللَّيْلَـةَ. 11 فَأَرْسَـلَ شَـاوُلُ ِرُسُلاًّ إِلَى بَيْتِ دَاوُدَ لِيُرَاقِبُـوهُ وَيَقْتُلُوهُ فِي الصَّبَاحِ. فَأَخْبَرَتْ دَاوُدَ مِيكَالُ امْرَأْتُهُ، إِنْ كُنْتَ لاَ تَنْحُبُ بِنَفْسِكَ هَذِهِ اللَّبْلَـةَ فَاتَّـكَ تُقْتَـلُ غَـداً.¹²فَأَنْزَلَـتْ مِيكَـالُ دَاوُدَ مِـنَ الْكُـوَّةِ فَذَهَـبَ هَارِبـاً وَنَحَا. أَفَأَخَذَتْ مِيكَالُ التَّرَافِيمَ وَوَضَعَتْهُ فِي الْفِرَاشِ، تْ لُنْدَةَ الْمعْزَى تَحْتَ رَأْسِه وَغَطَّتْهُ ُوَارُ سَلَ شَاوُلُ رُسُلاً لأَخْذِ دَاوُدَ، فَقَالَتْ، هُـوَ مَريضٌ. 15ُثُمَّ أَرْسَلَ شَاوُلُ الرُّسُلَ لِيَرَوْا دَاوُدَ قَائلاً، اصْعَدُوا بِهِ إِلَىَّ عَلَى الْفِرَاشِ لأَقْتُلَهُ.16فَجَاءَ إِلرُّسُلُ وَإِذَا في الْفرَاشِ التَّرَافِيمُ وَلبْدَةُ الْمعْزَى تَحْتَ رَأْسِهِ. 1 فَقَالَ شَاوُلُ لِمِيكًالَ، لِمَاذَا خَدَعْتِنِي، فَأَطْلَقْتِ عَدُوِّي حَتَّى نَجَا. فَقَالَتْ مِيكَالُ لِشَاوُلَ، هُوَ قَالَ لِي، أُطْلِقينِي، لِمَاذَا أُقْتُلُكِ..¹⁸فَهَرَبَ دَاوُدُ وَنَجَا وَجَاءَ إِلَى صَمُوئِيلَ فِي الرَّامَةِ وَأَخْبَرَهُ بِكُلِّ مَا عَمِلَ بِهِ شَاوُلُ. وَذَهَبَ هُوَ وَصَمُونَيلُ وَأَقَامَا فِي نَابُوتَ.¹⁹فَأَخْبِرَ شَاوُلُ وَقبِلَ لَهُ، هُوَذَا دَاوُدُ فِي نَايُوتَ فِي الرَّامَةِ.²⁰فَأَرْسِلَ شَاوُلُ رُسُلاً لأُخْذِ دَاوُدَ. وَلَمَّا رَأُوْا جَمَاعَةَ الأَنْبِيَاءِ يَتَنَبَّأُونَ، وَصَمُوئِيلَ وَاقِفاً رَئِيساً

عَلَيْهِمْ، كَانَ رُوحُ اللَّهِ عَلَى رُسُل شَاوُلَ فَتَنَبَّأُوا هُمْ أَيْضاً. 21 وَأَخْبَرُوا شَاوُلَ، فَأَرْسَلَ رُسُلاً آخَرِينَ، فَتَنَبَّأُوا هُمْ أَيْضاً. ثُمَّ عَادَّ شَاوُلُ فَأَرْسَلَ رُسُلاً ثَالِثَةً، فَتَنَبَّأُوا هُمْ أَنْضاً. 22 فَذَهَبَ هُوَ أَنْضاً إِلَى الرَّاامَة وَحَاءَ إِلَى الْنُرْ الْعَظيمَة الَّتِي عِنْدَ سِيخُو َ وَسَأَلَ، أَيْنَ صَمُونِيلُ وَدَاوُدُ. فَقيلَ، هَا هُمَا في نَايُوتَ في الرَّاامَة.²³فَذَهَبَ إِلَى هُنَاكَ إِلَى نَايُوتَ فِي الرَّامَةِ، فَكَانَ عَلَيْهِ أَيْضاً رُوحُ اللَّهِ فَكَانَ يَّذْهَبُ وَيَتَنَبَّأُ حَتَّى جَاءَ إِلَى نَايُوتَ في الرَّاامَة.²⁴فَخَلَعَ هُوَ أَيْضاً ثِيَابَهُ وَتَبَبَّأُ هُوَ أَيْضِاً أَمَامَ صَمُوئِيلَ وَانْطَرَحَ عُرْيَاناً ذَلِكَ النَّهَارَ كُلَّهُ وَكُلَّ اللَّيْلِ. لِذَلِكَ يَقُولُونَ، أَشَاوُلُ أَيْضاً يَثْنَ الأَثْنِيَاءِ..

Spieß fuhr in die Wand. David aber floh und entrann dieselbe Nacht. 11 Saul sandte aber Boten zu Davids Haus, daß sie ihn verwahrten und töteten am Morgen. Das verkündigte dem David sein Weib Michal und sprach: Wirst du nicht diese Nacht deine Seele erretten, so mußt du morgen sterben. 12 Da ließ ihn Michal durchs Fenster hernieder, daß er hinging, entfloh und entrann. 13 Und Michal nahm ein Götzenbild und legte es ins Bett und legte ein Ziegenfell zu seinen Häupten und deckte es mit Kleidern zu. 14 Da sandte Saul Boten, daß sie David holten. Sie aber sprach: Er ist krank. 15 Saul aber sandte Boten, nach David zu sehen, und sprach: Bringt ihn herauf zu mir mit dem Bett, daß er getötet werde! 16 Da nun die Boten kamen, siehe, da lag das Bild im Bett und ein Ziegenfell zu seinen Häupten. 17 Da sprach Saul zu Michal: Warum hast du mich betrogen und meinen Feind gelassen, daß er entrönne? Michal sprach zu Saul: Er sprach zu mir: Laß mich gehen, oder ich töte dich! 18 David aber entfloh und entrann und kam zu Samuel nach Rama und sagte ihm an alles, was ihm Saul getan hatte. Und er ging hin mit Samuel, und sie blieben zu Najoth. 19 Und es ward Saul angesagt: Siehe, David ist zu Najoth in Rama. 20 Da sandte Saul Boten, daß sie David holten; und sie sahen den Chor der Propheten weissagen, und Samuel war ihr Vorsteher. Da kam der Geist Gottes auf die Boten Sauls, daß auch sie weissagten.²¹Da das Saul ward angesagt, sandte er andere Boten; die weissagten auch. Da sandte er die dritten Boten; die weissagten auch.²²Da ging er selbst auch gen Rama.

Und da er kam zum großen Brunnen, der zu Seku ist, fragte er und sprach: Wo ist Samuel und David? Da ward ihm gesagt: Siehe, zu Najoth in Rama. ²³Und er ging dahin gen Najoth in Rama. Und der Geist Gottes kam auch auf ihn, und er ging einher und weissagte, bis er kam gen Najoth in Rama. ²⁴Und er zog auch seine Kleider aus und weissagte auch vor Samuel und fiel bloß nieder den ganzen Tag und die ganze Nacht. Daher spricht man: Ist Saul auch unter den Propheten?